

Phần 5

Chương 17

Lại nói, nữ sinh hại Thành Hạ ở Nhà vệ sinh lần đó, tới học kỳ sau năm thứ hai đại học không ở trong Ký túc xá của trường nữa, theo như cô ấy nói với Thành Hạ, cô ấy không chịu nổi âm thanh nơi đây, một phòng bốn người như vậy, từ lúc học Đại học cô ấy không có cảm giác ngon giấc, mặc dù Thành Hạ cảm thấy hơi quá cường điệu, nhưng thể chất mỗi người khác nhau nên không thể nói gì.

Bởi vì không trọ ở KTX nữa, cộng thêm “thân thể hay khó chịu” thỉnh thoảng không đi học, nên thường xuyên mượn bài vở của Thành Hạ để chép, thường qua lại, so với bạn bè cùng lớp thì quan hệ với Thành Hạ thân thiết hơn nhiều.

Vào một ngày tháng Sáu, thời tiết vẫn nóng bức, Thành Hạ đến gần phòng học suýt nữa thì bị hơi nóng cuốn ra, vừa ngồi xuống chưa được bao lâu thì nữ sinh kia tới, từ trong túi xách xinh đẹp thời thượng lấy ra một tấm thiệp mời càng xinh xắn hơn, dặn cô nhất định phải tới, sau đó lại lướt đi.

Mở ra xem, lại là tiếng Anh:

Party's Invitation

Vivian Jiang

Request the pleasure of Ivy Sheng

Company at the birthday party

Thời gian là năm ngày sau đó, địa chỉ là, Thành Hạ tưởng mắt mình bị hoa nên để sát lại nhìn, OMG, rõ ràng là khu biệt thự nổi tiếng Hà Nhĩ Hoa kiều ở trung tâm thành phố cách đó không xa, không đúng, không phải biệt thự, mà là biệt thự cỡ lớn, của Quý tộc chân chính ở thành phố S.

Cô không chú ý mà vẫn quen biết tiêu thư Quý tộc ư, lắc đầu một cái, đúng là số... chó trong thần thoại.

Cô không muốn đi, rất không muốn đi. Có thể đoán được những người tụ tập hôm đó đều là khách quý: uyên bác, tai to mặt lớn, quen biết rộng rãi, còn cô thì sao - con chó nhỏ Bắc Kinh, hàng nội địa chính công, dù có cải trang thế nào thì cũng không thể làm mất đi dáng người nhỏ nhắn cùng cái mũi nhỏ tròn tròn được, dù có “rưng rưng” thì cũng không cùng một tần số - ngôn ngữ không hợp.

Hạ quyết tâm bỏ thiệp mời vào trong túi xách.

Không ngờ, buổi chiều ngày thứ năm ở trên lớp, Tưởng Úy tự mình “giá lâm” vừa vắn đợi được cô, nói buổi tối nhất định phải tới, bạn bè của cô ấy

không nhiều lắm rất hi vọng cô tham dự v.v..., xem ra Thành Hạ trốn cũng không được, nên nghĩ phải đi mua quà tặng để lát mang đi tặng.

Trước khi trời tối Thành Hạ vào siêu thị, sau khi trời tối Thành Hạ ra khỏi siêu thị, giờ lên một túi quà được gói thật đẹp, được rồi, thật ra thì cô không dự tính mua quà tặng gì to tát cho Tướng Úy, chỉ chọn một chiếc kim cài áo đẹp mắt cho cô ấy.

Lên xe đi tới đó, đi một đoạn, sao mới vừa rồi ở trên xe lại nhìn thấy địa chỉ số 501!?

Xuống xe lại đi một đoạn nữa, ôi, trên con đường này xe đi qua đi lại nhiều nhưng lại không có mấy người qua lại, cô vừa đi vừa nhìn những số nhà dễ thấy, chờ xem, đến số 590, Thành Hạ lau mồ hôi trên trán, trời ơi, có khi còn rất xa.

Ai ngờ, một tòa nhà lớn gần đó với Bảng số điện tử màu đỏ đột nhiên hiện lên số “501”, tuy nhiên cửa sắt lại khóa chặt, nhưng bên trong vẫn có tiếng nhạc du dương và tiếng nói tiếng cười truyền ra.

Vậy nhất định chính là nhà của Tướng Úy rồi, nếu không nhà ai không có việc gì mà buổi tối lại đông người, náo nhiệt như thế chứ.

Ấn chuông cửa, người ở bên trong hình như chần chừ một lúc nhưng mà vẫn mở cửa, một người đàn ông mặc âu phục màu đen chào đón cô ở cửa: “Chào cô, xin hỏi cô có mang theo thiệp mời không?” Vừa nói chuyện, ánh mắt quét một lượt, có lẽ là ngạc nhiên về trang phục của cô.

Thành Hạ nghi ngờ, tham gia tiệc sinh nhật mà thôi còn phải mang thiệp mời nữa... Mặc dù có chút không thoải mái, nhưng tới cửa là khách, khách tùy chủ tiện, từ trong túi lấy thiệp mời ra đưa cho anh ta, người đàn ông cười liếc nhìn thuận tay đem thiệp mời bỏ vào trong hộp bên cạnh rồi làm dáng vẻ “Xin mời”.

Loại biệt thự cổ này, Thành Hạ mới chỉ xem qua ở trong TV mà thôi, đi vào mới phát hiện, đúng là hữu tình, hơn nữa còn rất tráng lệ, cuối cùng Thành Hạ cũng cảm nhận được cảm giác của Cô bé lọ lem lúc đi vào Hoàng cung tham gia dạ hội năm đó.

Thành Hạ vừa tìm kiến bóng dáng của Tướng Úy vừa đánh giá nam nữ ở đây, nam không có gì đáng xem, cũng âu phục thắt cà vạt mà không sợ nóng, các cô gái đều là dạ phục, sắc màu rực rỡ lộ đầy vẻ lạ ‘đua nhau khoe sắc’, khó trách vừa rồi người ở cửa nhìn cô với ánh mắt kỳ quái, bộ dạng này của cô cũng không có dáng vẻ của nhân viên phục vụ chính thức đi tới đi lui nữa.

Thật xúc động! Đúng là kiểu tiệc sinh nhật chân chính, vẫn nên để quà tặng xuống rồi ‘lượn’ thôi.

Nhưng ‘lượn’ thật sao - lạng lẽ nuốt nước miếng, hình như có rất nhiều đồ ăn ngon, hơn nữa quà cô còn chưa tặng cho Tướng Úy đây, coi như không tự mình

tặng tận tay cô ấy thì ít nhất trước tiên cô cũng cần phải tìm “Nơi để quà tặng” chứ.

Phòng rất lớn, giống như mê cung vậy, Thành Hạ chạy một vòng rộng phía ngoài vẫn không thấy Tướng Úy đâu, có lẽ chủ nhân bữa tiệc sinh nhật vẫn còn đang trang điểm, trước tiên cô nên tìm một nơi để ngồi đã, chờ Tướng Úy tới rồi tính.

Mặc dù, thức ăn đang quyn rũ sự tham ăn của cô, nhưng bàn kia bên trừ nhân viên phục vụ thì chẳng có người khách nào mà ăn rồi nuốt liên tục cả, nuốt một ngụm nước bọt, cô cố gắng chờ bữa tiệc chính thức bắt đầu, nếu không sẽ có lỗi với hao phí nhiệt lượng của mình lúc tìm 11 đường mới đến được đây.

Ngồi chưa tới năm phút đồng hồ, có một người đàn ông mang giày Tây đi tới, Thành Hạ nhìn thẳng anh ta. Chẳng lẽ muốn thu dọn sân bãi? Hay là muốn xác nhận thân phận một lần nữa?

Nào ngờ người đàn ông rất là lễ phép, cười với cô: “Cô gái, Tướng tiên sinh và Trần tiên sinh muốn gặp cô một lần, xin hỏi cô muốn gặp ai?”

Thành Hạ chỉ vào mũi mình: “Tôi á? Anh xác định sao?”

Người đàn ông vẫn hơi cười: “Không sai, chính là cô.”

Mặc dù Tướng Úy là bạn học của cô, nhưng cô vẫn không nhận được thâm rủa trong lòng: tiên sư nhà cậu chứ.

Đây là điều tra thân phận người dự tiệc sinh nhật à?

Tướng Tiên Sinh, có lẽ là người nhà Tướng Úy, không chừng là điều tra xem Tướng Úy qua lại với những ai? Mặc dù rất muốn phẩy tay áo bỏ đi nhưng không thể thất lễ như vậy, được rồi, gặp thì gặp vậy.

Người đàn ông mỉm cười dẫn cô lên lầu hai, bên kia có một sân thượng lớn bày rất nhiều bàn ghế khay trà, nam nữ đông hơn đang ngồi rải rác thủ thủ thù thù, thỉnh thoảng còn có tiếng cười nhỏ.

Thành Hạ hơi khó hiểu, sự phối hợp này rõ ràng là ‘hoa lài cấm bãi phân trâu’.

Gần lan can có một cái bàn gỗ nhỏ nhỏ, bên kia có một người ngồi, ăn mặc thoải mái, đang cầm ly cao cổ lắc lắc, người đàn ông mỉm cười dẫn cô đến trước mặt anh ta: “Vị này chính là Tướng tiên sinh.”

Người nọ quay đầu lại, nói sao nhỉ, nhìn mặt của anh, Thành Hạ lập tức nhớ lại một từ “playboy”, có vẻ như là một ‘cụ khốt’ gần 30 tuổi. Người đàn ông mỉm cười rồi kéo ghế ra cho Thành Hạ ngồi, anh ta khẽ gật đầu với ‘cụ khốt’ rồi rời đi.

Sau đó, ‘cụ khốt’ nhanh chóng đặt ly cao cổ xuống, rồi nghiêm nghị nhìn cô: “Xem ra tuổi tác em không lớn, đến 20 chưa?”

Lông mày Thành Hạ nhíu lại, có khiếu điều tra này sao? Mẹ nói rồi, không nên nói chuyện với những chú ‘quái gở’ xa lạ, nếu nói cũng đừng nên nói thật.

“17.” Thành Hạ nói như vậy, mặt người này đầy vẻ hứng thú, ánh mắt theo dõi cô làm cho cô rất không thoải mái, đều gần 30 như nhau, Giang Nam Đồng thì trông sao nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ điềm đạm lại đôn hậu lễ độ như thế, con người, quả nhiên là nếu so sánh mới có thể biết được.

“Ha ha, 17 mà sao lại vội vàng như vậy? Cô bé nói chuyện thật thú vị.” ‘Cụ khốt’ Tưởng nói.

“Không vội vàng tranh thủ sẽ muộn mất.” Mặc dù không biết là anh ta ám chỉ gì.

“Cô bé tốt nghiệp trung học chưa?”

“Đang học tiếp ạ.” Thành Hạ nói, càng nhìn ‘cụ khốt’ đôi diện này lại càng thấy có cái gì bất thường.

“A, cũng may, cũng không coi là quá nhỏ, đại học là được rồi, trước tiên có hai năm để có thể thích ứng lẫn nhau.” Người này tiếp tục dùng ngôn ngữ sao Hỏa để nói, Thành Hạ nghe không hiểu.

Đùa sao, tình bạn này còn có thích ứng nữa à? Người của Tưởng gia thật là kỳ quái, chỉ là Tưởng Uy cũng có thể ngại 4 người “Quá nhiều”... Thôi, có lẽ đây là cách người nhà cô tự hỏi.

“Chuyện này, chỉ cần nhìn vừa mắt thôi không cần thích ứng ngay, hợp ý là được.” Thành Hạ nói, nói thí dụ như cô và tên Tiểu Thanh kia, mặc dù cậu ta cho cô như là mẹ sai bảo, nhưng cũng hợp ý.

“Ha ha, cũng phải.” Đúng lúc có người phục vụ bung khay đi qua ‘cụ khốt’ Tưởng gọi lại: “Cô bé, em uống gì?”

Dáng điệu này chẳng lẽ còn muốn điều tra thật nữa sao?

“Không cần, em không khát, còn muốn hỏi gì nữa không ạ?” Thành Hạ hỏi.

“Em thấy việc kết hôn thế nào?” ‘Cụ khốt’ Tưởng lại hỏi.

Xem ra, không chỉ lông mày Thành Hạ, mà ngay cả mặt đều nhíu lại rồi, ông trời ơi, tiệc sinh nhật mà chuyện kết hôn cũng hỏi nữa.

“Lát nữa, anh còn phải hỏi em về định hướng nghề nghiệp nữa sao?” Thành Hạ hỏi, chột rất muốn chạy trốn.

Aizz, sao không có ai gọi điện thoại cho cô đi, mọi người sao không khôn ngoan lanh lợi chút nhỉ. Đang suy nghĩ, quả thật khúc nhạc chuông vui nhộn của điện thoại lại vang lên rõ ràng “Tôi là một chú mèo máy, tên là Đôrêmon...”

Vừa định đứng dậy đi nghe điện thoại, lại thấy ‘cụ khốt’ Tưởng nói: “Cứ ngồi ở đây mà nghe, dù sao khắp nơi đều có người, anh không ngại đâu.”

Thành Hạ cũng không khách sáo, ngồi xuống chỗ ngồi.

“Trái Đất, em ở đâu vậy?” Thì ra là Giang Nam Đồng.

Nghiêng đầu nhìn cánh cửa sắt ở lầu dưới cách đó không xa càng không ngừng đóng mở, nam nữ vẫn lục tục đi vào, Thành Hạ nói: “Đang tham gia một bữa tiệc sinh nhật kỳ quái.”

“Ha ha, thế nào gọi là kỳ quái?” Giang Nam Đồng hình như cảm thấy rất hứng thú.

“Không giống tiệc sinh nhật, giống như là...” Thành Hạ kịp thời dừng lại, vẫn không nên nói, nhỏ giọng xuống: “Sao Mộc, anh tìm em có chuyện gì vậy?” Trong giọng điệu là vô hạn kỳ vọng.

“À, cũng không có chuyện gì, hiện tại chợt nhớ tới, em ở đâu, anh tới đón em.” Giang Nam Đồng nói.

“Ah, rất gấp à? Được, không thành vấn đề, em sẽ nhanh xong việc thôi, địa chỉ à? Địa chỉ là XX đường Nam XX số 501.” Thành Hạ nói.

Bởi vì nghiêng đầu nên không nhìn thấy ‘Cụ khốt’ Tường phía đối diện chợt có chút kinh ngạc sau đó trong nháy mắt lại biến thành vẻ mặt dỗi dằn hứng thú.

“501? Em chắc chứ?” Giang Nam Đồng hình như cũng có chút kinh ngạc.

“Chắc chắn, trên Thiệp mời sinh nhật viết như vậy, thị lực của em 1.5 không có nhìn lầm đâu.” Thành Hạ nói.

“OK, anh ở gần đó, năm phút sau gặp.” Giang Nam Đồng cúp điện thoại.

“Vâng, được, lát nữa gặp.” Thành Hạ cúp điện thoại, nhìn người đàn ông đối diện: “Thật xin lỗi, Tường Tiên Sinh, em có việc đi trước.”

“Ôi, chờ một chút, em cần đến số 501 sao?” ‘Cụ khốt’ Tường hỏi.

Gì vậy? Cái gì gọi là “cần đến”? Không phải bây giờ cô đang ở số 501 sao?

“Vậy chẳng lẽ đây không phải số 501 sao? Bảng điện tử ngoài cửa ghi như vậy mà.” Trong lòng Thành Hạ có chút dự cảm xấu.

“À, bảng điện tử ngoài cửa có chút vấn đề, số 8 ở giữa hình như không có hiện lên.” ‘Cụ khốt’ Tường rất tốt bụng nói.

Nói cách khác cô đi nhầm địa chỉ, nói cách khác cô đụng phải quạ đen!

“Biệt thự thì hoành tráng mà lại không có tiền để sửa bảng điện tử ngoài cửa, đây không phải là làm lỡ việc sao?” Thành Hạ nhắc túi lên, vội vã đi xuống lầu.

Mới vừa xuống tới lầu một người đàn ông mỉm cười tiến lên chào đón: “Bây giờ, cô có thể gặp Trần...”

“Thật xin lỗi!” Thành Hạ vòng qua anh ta chạy mất, vội chạy trốn nên quên lấy lại tấm Thiệp mời.

Mà ở trên lầu, Tường Lập Trình nhìn cô nhóc đó chạy như bay rồi đi cười một hồi lâu, cười xong suy nghĩ một chút, đi vút qua cầu thang xuống đến cửa tiếp đón: “Tìm cho tôi thiệp mời của cô bé mới vừa đi ra đây.”

Cầm tấm thiệp mời, Tường Lập Trình cười: “Họ Thành sao? A, lão Mã, số nhà 501 kia cũng là họ Tường?”

Người đàn ông mặc âu phục không hiểu ra sao: “Dạ, số 501 là Tường gia năm trước mới chuyển tới.”

“Ừ.” Tường Lập Trình gạt đầu một cái cầm thiệp mời lại đi lên lầu, đi vài bước lại quay đầu lại nói: “Ông Mã, nên sửa Bảng điện tử số nhà ngoài cửa đi, Biệt thự thì hoành tráng mà lại không có tiền để sửa Bảng điện tử số nhà sẽ để lỡ nhiều việc.”

Cất bước lên lầu, Tường Lập Trình còn cười lầm bầm: “Ivy, Thường Thanh Đăng, ba chữ này ghép lại một chỗ đúng là đơn điệu.”

Còn lại một mình ở cửa, lão quản gia họ Mã còn không hiểu ra sao: Bảng số nhà rõ ràng vẫn luôn tốt mà.

Chỉ là ba mươi giây sau, khi ông tự nhìn thấy số “501” hiện ra thì đã có chút kinh ngạc: Bị hư khi nào vậy không biết?

Vừa ra đến cửa, Thành Hạ vội gọi điện thoại cho Giang Nam Đồng, nói cho anh biết thật ra thì là số 581, cô nhầm, đợi vài phút đã thấy Giang Nam Đồng đi tới, hôm nay không phải áo sơ mi trắng cộc tay, hôm nay mặc rất thoải mái, lại còn đeo một đôi dép lê và mặc quần soóc nữa, kiểu ăn mặc ở nhà của anh như vậy thì đây là lần đầu tiên Thành Hạ thấy, cùng với cách ăn mặc lịch sự thường ngày chẳng có chút liên quan nào cả.

Chương 18

“**T**hế nào? Không quen à?” Giang Nam Đồng cúi đầu nhìn quần áo của mình một chút: “Trước lúc đi, anh còn ngắm nghía, cảm thấy rất đẹp trai còn có vẻ trẻ trung đấy...”

Thành Hạ cười: “Trẻ trung, rất trẻ trung.”

So với ‘cụ khốt’ vừa rồi tốt hơn nhiều.

Giang Nam Đồng ngẩng đầu nhìn bảng số nhà điện tử: “Có phải em bị số nhà kia che mắt không?”

“Nói đến đây vẫn còn tức, biệt thự thì hoành tráng thế sao không sửa bảng số nhà đi chứ?” Thành Hạ quay đầu lại liếc mắt nhìn vẻ coi thường: “Có lẽ tới nhà Tường Ủy trẻ, may mà quà của em còn chưa bỏ ra ngoài đây.”

“Số 501 cũng không xa, mấy phút là đến, mà em cũng không cố ý, Tường Ủy sẽ hiểu thôi.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ ngẩng đầu: “Làm sao anh biết đây là nhà Tường Úy?”

“VẬY em cho rằng chuyện sinh nhật cô ấy chỉ có em biết à?” Giang Nam Đồng cười: “Một đám cô nhóc náo nhiệt anh đi không hợp, mang quà đến là tốt rồi.”

“A, còn tặng quà nữa à.” Thành Hạ nói. Rất đáng hoan nghênh nha.

“Ừ, định không tặng, nhưng không có cách nào!” Giang Nam Đồng nói. Ai bảo nhà anh và nhà Tường Úy quan hệ thân thiết như vậy.

A, thì ra là không phải chủ động.

“Anh đi dạo phố gần đây à?” Thành Hạ nhìn cây ngô đồng lớn che căn biệt thự: “Người học kiến trúc cũng nên tới đây xem một chút, đúng là nơi thích hợp để ở, chắc hẳn rất vừa lòng.”

Giang Nam Đồng im lặng, anh mặc đồ ở nhà như vậy, hơn nữa lại lấy tốc độ của gió xuất hiện trước mặt cô, cô lại cho là buổi tối anh không có việc gì đi dạo phố ở đây à.

Nhìn thật thông minh... Nhìn lại một chút, Thành Hạ đang ngẩng đầu nghiên cứu tòa biệt thự phong cách bất đồng.

Đại khái, khi người ta quá tập trung vào một chuyện sẽ không nghĩ đến chuyện khác đi? Giang Nam Đồng nghĩ như vậy, thôi, cô không biết thì không biết đi, sau này sẽ nói với cô. Vì vậy, lại chuyển đề tài đến tiệc sinh nhật “Kỳ quái”.

“Nãy em mới vừa nói nửa câu, cuối cùng tiệc sinh nhật sao lại tên kỳ quái vậy?” Giang Nam Đồng hỏi.

Nói đến đây, Thành Hạ nhìn hai bên một chút sau đó nhỏ tiếng lại: “Em cảm thấy giống như là ĐÊM TÌNH PARTY vậy.” Có bữa tiệc sinh nhật nào mà tỉ lệ nam và nữ lại cân đối như vậy, đặc biệt nữa là nam nữ lại ngồi chung một chỗ xì xào bàn tán, nghĩ đến tình cảnh mới vừa rồi Thành Hạ có chút bốc hỏa, ông trời ơi, thiệt thòi cho Giang Nam Đồng, thiệt thòi cho cô mới vừa rồi không uống đồ uống, thiệt thòi cho cô không ăn gì đó, nhưng ai mà biết bên trong có bùa mê thuốc lú gì hay không.

Giang Nam Đồng rất trấn tĩnh: “Tại sao?”

Thành Hạ nói ra nghi ngờ của cô, Giang Nam Đồng nghe cũng không lên tiếng, chỉ là thỉnh thoảng gật đầu nhẹ, nghe cô nói xong mới nói: “Trái Đất, em không biết gần đây thành phố S rất phổ biến kiểu xem mắt sao?”

Xem mắt?

“Cái kiểu tổ chức xem mắt cả vạn người trong công viên ấy à? Hay là nơi môi giới hôn nhân, ủy thác hôn nhân?” Thành Hạ hỏi.

Giang Nam Đồng lắc đầu một cái: “Không phải, loại xem mắt này về cơ bản người đàn ông đi xem mắt đều là người giàu có thành đạt, bình thường quá bận

rộn không có thời gian nói chuyện yêu đương, cho nên mới có kiểu xem mắt này.”

Cuộc xem mắt của những người giàu có, khó trách vừa nảy từng người từng người đều này ‘dáng chó hình người’ mang giày Tây đấy.

“Không có thời gian tìm vợ nhưng lại có thời gian bao nuôi gái trẻ nha.” Thành Hạ giọng điệu cực kỳ khinh thường, nghĩ đến ‘cụ khốt’ Tường vừa rồi này đột nhiên cảm thấy giống như nuốt phải con ruồi vậy, giờ mới hiểu được ý tứ lời nói của ‘cụ khốt’, ôi trời ơi, cho cô là một cô gái nhỏ tuổi vô cùng tham tiền chỉ vì tiền thôi sao, lạnh đến buồn nôn!

“Run cái gì? Lạnh à?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Vừa rồi có một ông anh kỳ cục nói chuyện với em, còn hỏi tuổi và cách nhìn về hôn nhân của em nữa.” Thành Hạ nói, mắt nhìn phía trước, híc, bị lão lưu manh đùa giỡn rồi.

Nhìn vẻ mặt tức giận của cô, Giang Nam Đồng cười: “Ông anh kỳ cục á? Khoảng bao nhiêu?”

“Chùng ba mươi thôi.” Thành Hạ nói.

“Anh cũng gần 30 vậy.” Giang Nam Đồng nói.

“Không, anh so với ông anh đó nhìn trẻ tuổi hơn, trông anh ta giống như là ‘bông hoa tàn rụng dưới đất trong vạt bông hoa’ vậy.” Thành Hạ nói.

“Còn anh thì sao?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Anh à, là ‘bông hoa ngát hương trong vạt bông hoa’.” Thành Hạ nói nhìn qua Giang Nam Đồng đang khẽ nhếch khóe miệng lên, bổ sung thêm một câu: “Dĩ nhiên, đây chỉ là nhận định chủ quan của em thôi, triết học đã cho chúng ta biết, bình thường không nên dựa vào chủ nghĩa duy tâm, đồng chí Mác đã dạy chúng ta phải kiên quyết đi theo con đường chủ nghĩa duy vật.”

“Thật ra thì, lúc đi ngang qua bụi hoa anh cũng đi đường vòng.” Giang Nam Đồng nói. Cái này, Trái Đất...

“Tại sao?” Thành Hạ hỏi.

“Anh bị dị ứng với phấn hoa.” Giang Nam Đồng nói, sau đó lại hỏi: “Anh có thể coi là vừa rồi em khen anh không?”

“Đúng là khen anh mà, thật đấy, không nói đùa đâu, trông anh so với ông anh đó trẻ tuổi, lịch sự, lễ độ, có văn hóa có học thức, ngăn nắp, sạch sẽ, nhẹ nhàng...” Thành Hạ nghĩ tới từ để hình dung.

“Đúng, hàng ngày anh đều dùng sữa tắm Lục Thần để tắm, nên đặc biệt sạch sẽ, nhẹ nhàng khoan khoái!” Giang Nam Đồng nói, vẻ nghiêm chỉnh.

Lại nữa rồi, đúng là hài hước ngầm.

Vừa đi vừa nói chuyện nên đã đến số 501, Thành Hạ dừng bước: “Xong rồi, Thiệp mời em quên lấy lại, hay là, em đi về trước, hôm nào tặng quà cho Tướng Úy sau vậy.”

Xoay người định đi thì bị Giang Nam Đồng kéo tay lại: “Vây sẽ không có thành ý, đi đi, anh đi với em, anh cũng mới qua đó không lâu có lẽ họ vẫn nhận ra anh.”

Thành Hạ khó xử nhìn anh, lúc này mới nói thật: “Em là sợ anh đi cùng với em, chuyện này, khi trai chưa vợ gái chưa chồng cùng xuất hiện dễ dẫn đến nghi ngờ, ‘tình ngay lý gian’. Tin này mà truyền đi sẽ không tốt đối với danh dự của anh đâu.”

Có lẽ là thời tiết quá nóng, toàn thân Giang Nam Đồng chợt có cảm giác bất lực.

“Cây ngay không sợ chết đứng.” Giang Nam Đồng nói, huống chi tình ngay lý gian có gì không tốt, dù sao cũng là trai chưa vợ gái chưa chồng mà.

Nhớ tới mình đã từng hùng hồn nói với Lâm Lâm là “Cây ngay không sợ chết đứng” Thành Hạ khẽ cắn răng: “Vây anh nhất định phải nói là trong lúc đang đi dạo phố vô tình gặp em đấy.” Trong đôi mắt lóe lên vẻ kiêu ngạo của chó Bắc Kinh.

Cảm giác bất lực tăng thêm, đi dạo phố - còn không bằng nói anh gặp lúc đi dạo sau khi ăn tối đấy.

“Được, không thành vấn đề.” Giang Nam Đồng nói.

Lúc này, hai người mới tiếp tục đi, nhìn thấy trong cửa lớn của biệt thự số nhà 503 kia đi ra ba người, một đôi vợ chồng già vẻ tri thức cùng một nhà khoa học vẻ lãng tử - có lẽ là trung niên? Chẳng trách, cô nhìn không đoán được tuổi, thật sự là người đó râu ria xồm xoàm như cỏ ở sân golf vậy.

Ba người này từ từ đi qua bên cạnh họ, còn nghiêng đầu nhìn họ một chút, sau đó nhân nhả đi xa.

“Có phải đi bộ trên con đường này phải hóa trang hay không?” Thành Hạ hỏi.

“Tại sao nói như vậy?” Giang Nam Đồng hỏi. Đối với hành động cố ý ra ngoài xem trò vui của cha mẹ và anh trai mình, anh hết sức im lặng.

“Vừa nãy ở số 581, em bị ‘chiêm ngưỡng’ rất lâu, bây giờ lại có người dùng ánh mắt kỳ dị nhìn em nữa.” Quay đầu nhìn Giang Nam Đồng một chút: “Dĩ nhiên, có lẽ ánh mắt nhìn anh nhiều hơn.”

Giang Nam Đồng hết sức khẳng định, lắc đầu một cái: “Anh đi dạo trên con đường này rất nhiều năm rồi, nhưng chưa từng có ai nhắc nhở anh về trang phục cả.”

Thành Hạ gật đầu một cái.

Đến cửa nhà 501. Thành Hạ ấn chuông cửa, trong chốc lát có một cô gái xinh đẹp chạy ra, nhìn Giang Nam Đồng một cái rồi lại nhìn Thành Hạ: “Thầy Giang, anh đến rồi.”

Giọng điệu có vẻ rất thân quen nhỉ?

“À, anh đưa cô ấy đến tìm Tưởng Úy, cô ấy không quen đường.” Giang Nam Đồng nói.

Cô gái lúc này mới cẩn thận đánh giá Thành Hạ: “Em biết rồi, cô là Ivy hả? Vivian nhắc hoài.” Vừa nói chuyện lại thân mật tới kéo tay của cô vào, Giang Nam Đồng vẫy tay với cô rồi biến mất rất nhanh ngoài cửa sắt đã đóng kín.

Nhà Tưởng Úy quả nhiên cũng rất hoành tráng, nhưng không có sự nguy nga tráng lệ của biệt thự số 581 vừa rồi, nhà cô ấy có vẻ thời thượng hơn, khách đa số là các cô gái trẻ, mặc dù Thành Hạ cũng là cô gái trẻ nhưng đứng cùng với họ lại có điểm dị thường - mấy cô gái này đều ăn mặc hết sức xinh đẹp và quyến rũ, còn cô thì không.

Bị Tưởng Úy lôi kéo giới thiệu với bạn bè của cô ấy, kết quả, Thành Hạ phát hiện mình thật nổi tiếng, nguyên nhân là sự kiện ‘Nhà vệ sinh’ biến cô thành người nổi tiếng.

Tưởng Úy rất thích kim cài áo mà cô tặng, mở ngay tại chỗ rồi vui vẻ đeo lên, kết hợp với chiếc váy dài của cô ấy cũng rất hài hòa. Các cô vừa nói vừa cười, chợt có một cô gái cao hỏi các cô muốn đi nhà anh của cô ta hay không, ở đó hôm nay tổ chức xem mặt, họ đều sôi nổi tham gia, nhìn thì ra là mấy cô gái xinh đẹp bên kia, vẫn là các cô xinh đẹp.

Các cô thì xinh đẹp rồi! Thành Hạ thầm nghĩ. Nhưng cô không nói mình đã từng tới đó, sự thực rất mất mặt. Nhìn về phía cô gái cao kia, anh của cô ta quả nhiên rất nhàm chán. Xuất thân của những cô gái này có lẽ đều rất tốt, cho nên đối với những người đàn ông giàu có thành đạt đó họ cũng không thấy quá hứng thú.

Nhìn ánh mắt lấp lánh của các cô ấy, Thành Hạ cũng biết có lẽ họ muốn tới nhà số 581 rồi, vì vậy lấy lý do về còn có bài tập để rút lui. Đi theo họ thẳng tới nhà số 581, tức giận ngẩng mặt nhìn Thành Hạ mới sải bước đi tiếp, đi dọc theo đường lúc tới, đi tới đầu đường thì thấy Giang Nam Đồng ngồi trên ghế dài bên đường, cái ghế bên cạnh cách đó không xa cặp vợ chồng khi nãy ngồi, còn nhà khoa học lãng tử chẳng biết đi đâu rồi.

“Sao lại về nhanh thế? Anh còn chưa đi dạo xong đấy.” Giang Nam Đồng cười.

Ngồi xuống ở bên cạnh anh: “Em muốn về Ký túc xá, anh thì sao? Đi dạo tiếp hay là về nhà à? Cũng tám giờ rồi.”

Không biết có phải là cô ảo giác hay không, vì sao lại cảm thấy cặp vợ chồng bên cạnh đó ngấm cô vậy không biết, nhích người về phía sau núp ở bên

cạnh Giang Nam Đồng giống như tuyết chiều của đà điều núp trong cát ở sa mạc.

Giang Nam Đồng nhìn đồng hồ đeo tay: “Đã trễ thế này sao? Em về Ký túc xá à? Cùng đi đi, vừa đúng sáng mai anh có tiết, đi thôi.”

Hai người đứng lên đi tới trạm xe buýt, Giang Nam Đồng đi phía bên ngoài một cách tự nhiên, đi qua chiếc ghế dài đó, Thành Hạ phát hiện ‘bà cô’ phía bên kia cười với cô, Thành Hạ cũng không miễn cưỡng liền toét miệng cười lại.

Đi qua, Giang Nam Đồng hỏi cô chuyện gì mà cười khúc khích vậy?? Thành Hạ nói mới vừa rồi bà cô đó cười với cô, thì cô cười lại thôi. Sau đó Giang Nam Đồng cũng cười: “Bà dì à?”

“Ừ, bà dì. Ở đây, không phải bọn anh đều xưng hô như vậy sao?” Thành Hạ nói, ở chỗ nhà cô thì gọi là “Bà cô”.

“Ừ, phải, cũng xưng hô như vậy.” Giang Nam Đồng vội thu nụ cười lại.

Người chờ ở trạm xe buýt rất đông, đây cũng là đặc điểm của thành phố S, những chỗ ở phía trên có đèn xanh đèn đỏ thì tự nhiên cũng đầy người.

Trên xe cũng người người chen chúc, may là Giang Nam Đồng cao, bám chắc ổn rồi bọc Thành Hạ vào trong không gian nhỏ trước ngực anh mà không ai chen lấn, chỉ có điều tới một đầu đường xe dừng gấp làm Thành Hạ bất ngờ không kịp chuẩn bị nên mặt va mạnh vào ngực Giang Nam Đồng, mũi thật đau, theo bản năng tay hạ xuống xoa mũi nên thân thể mất thăng bằng, mắt thấy nghiêng về một bên...

Song, nếu lần trước Giang Nam Đồng có thể ‘anh hùng cứu mỹ nhân’ thì lần này tự nhiên cũng vậy, chờ Thành Hạ lấy lại tinh thần thì đã an ổn ở trong ngực Giang Nam Đồng rồi.

“Không sao chứ?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Không việc gì.” Thành Hạ nói xong, mắt nhìn chăm chú bàn tay trắng nõn trên vai kia, chớp mũi có mùi mồ hôi nhàn nhạt, buổi tối nóng như vậy không ở nhà mà mở máy điều hòa không khí lại phải ra ngoài đi dạo có thể không ra mồ hôi sao: “Này, anh toát mồ hôi đấy.”

Giang Nam Đồng cố ý cúi người xuống vai cô, ngửi một cái bên tai: “Em cũng có.”

Hơi thở ấm áp phả vào bên tai cô, mặt Thành Hạ hơi nóng lên, né sang bên cạnh: “Nhưng cũng không giống nhau nha, nữ sinh bọn em ra mồ hôi đó là đổ mồ hôi đầm đìa, còn nam sinh bọn anh là mồ hôi hôi thối, nếu không sao người ta lại gọi là ‘đàn ông thú’ đây?”

Bên cạnh có tiếng cười, Thành Hạ có chút ngượng ngùng, quên mất, trên xe cũng không phải là chỉ có hai người họ thôi.

“Không hiểu sao, đó là hương vị đàn ông đấy.” Giang Nam Đồng cười nói.

“Đã hiểu!” Thành Hạ gật đầu, cảm ơn Giang Nam Đồng đã vì cô chuyển đề tài nói chuyện không thì lại đắc tội lớn với các anh em.

Không biết có phải là xe uống xăng sặc hay không mà vừa đi được một đoạn lại ngừng một lúc, Giang Nam Đồng vốn định buông ra tay nhưng cũng lại đành phải vịn lên vai Thành Hạ tiếp tục sứ mệnh ‘Sứ giả bảo vệ’.

Xuống xe, nhìn khói đen kịt phía sau xe buýt, Thành Hạ nghi ngờ: “Xe đó có vấn đề phải không vậy?”

“Có lẽ thế!” Có vấn đề thật là đúng lúc, một chiếc xe so với một con Robot thật khéo hiểu lòng người.

Đi ở trên đường của khu nhà giảng viên, tâm tình Giang Nam Đồng cực kỳ tốt, cũng may anh có thói quen mang chìa khóa bên người, cũng may anh có thói quen chuẩn bị hai bộ quần áo để tắm ở trong tủ quần áo ở phòng.

Quả nhiên, cơ hội luôn dành cho người có chuẩn bị.

Chương 19

Tháng Sáu rồi đến tháng Bảy, nhanh thật, đến tháng Bảy là lại sắp được nghỉ rồi, công việc của mẹ Thành đã chuyển xong, tháng Sáu đã trở về thành phố H rồi, bây giờ đang chờ cô về.

Lâm Phóng khó mà được nghỉ một ngày, giờ đang nói chuyện phiếm với Thành Hạ ở trên mạng, Nhà tư tưởng Chu Nhược Nhược rửa mặt xong rồi thấy Thành Hạ cười với máy tính, liền vỗ nhẹ bả vai cô một cái: “Dè dặt chút!”

Hình cái đầu QQ lại chột hiện lên, mở ra xem là từ nhóm 0302 ngành kiến trúc, tên là “Hành lý”, trong hộp thoại có một con chim cánh cụt nhỏ đang nhảy nhẩy!

Nhìn thấy cái tên này Thành Hạ nghĩ tới Giang Nam Đồng, nhưng ở trong nhóm Giang Nam Đồng thường bị các nữ sinh nhắm tới để trêu ghẹo.

“Who?”

“Đoán không ra sao? Tên chính xác, rõ ràng như vậy còn đoán không ra?” Phía sau là cái đầu nhỏ mang theo đầy dấu hỏi phía trên.

“A! Không phải là Sao Mộc...”

“Hừ! Ta là người làm việc bí mật, chuyên bắt người nói xấu ta trong nhóm”. Thêm cái đầu lè lưỡi ra nữa.

“A, vậy người từ từ bắt đi. Ta chưa nói xấu gì người cả!” Thành Hạ nói, còn tặng thêm cái mặt quý.

“Qua quan sát, thấy người là một đồng chí tương đối có thể tin tưởng được, cho nên, trong tổ chức chuẩn bị phát triển người vào Đảng.” Kèm theo một khuôn mặt cười gian.

“Nhưng... vào Đảng gì vậy?” Cô thích theo phái dân chủ.

“Đương nhiên là Đảng bí mật, làm công việc điều tra bí mật, kịp thời báo cáo những hành động, tư tưởng mỗi người ở trong khu vực của mình.” Kèm thêm người chống nạnh vẻ mặt cười to.

“Nói đúng ra là đặc vụ? Hay là Hán gian?” Mắt lé.

Nhân phẩm cô tốt như vậy, làm sao lại đi làm đặc vụ bán các đồng chí đây. Thật ra thì, cô cảm thấy công việc này thích hợp với Lâm Lâm hơn, khẳng định hoàn thành nhiệm vụ 120% một cách mỹ mãn, có lẽ còn xuất hiện thêm tới khoảng 20 tội danh.

“Nói đùa thôi, anh tìm em là có chuyện khác.” Giang Nam Đồng nói.

“Chuyện gì?” Tìm cô có thể có chuyện gì chứ, cô cũng không phải là Thành viên Hội Sinh viên, cũng không phải là Ban cán sự, cô chỉ là dân thường mà thôi.

“Anh thấy có phải Trái Đất em nên mời Sao Mộc anh ăn bữa cơm không!” Giang Nam Đồng nói chuyện rất thẳng thắn.

Ngón tay Thành Hạ ở trên bàn phím không biết gõ từ gì...

“Cái này, là hồi lộ công tác công khai sao!!” Cuối cùng, Thành Hạ cũng gõ ra mấy chữ.

“Là anh giúp ai trông coi hành lý vậy? Là anh giúp ai một tay lấy sách vậy? Là ai hung hăng đập anh một phát vậy? Là ai sắp ngã mà được ‘anh hùng cứu mỹ nhân’ vậy? Là ai đưa em lạc đường tìm được phương hướng đây? Là ai ở trên xe buýt làm tay vịn cho em vậy?” Hành lý gõ ra một loạt câu.

“Bọn anh chịu trách nhiệm tiếp đón, trông coi hành lý giúp không phải nhiệm vụ sao? Giúp một tay lấy sách không phải là người làm ‘đàn anh đàn chị’ nên làm sao? Còn việc đập một phát, không phải em cố ý, người không biết thì không có tội...” Thành Hạ gõ ra một loạt hàng chữ, càng gõ càng cảm thấy chưa đủ, sau khi gửi đoạn này đi lại gõ một câu: “Này, nếu như không cố ý ‘giết người’ thì em có thể suy nghĩ một chút!”

“Thế cứ quyết định như vậy đi! Ha ha, Chủ nhật luôn nhé.” Hành lý gửi thêm một khuôn mặt tươi cười.

“Giới hạn là 150 nghìn!” Thành Hạ gửi đi một quả đấm.

“Ừ, được! Trái Đất, đi học bài đi, thầy Trịnh là người đứng đầu trong ‘Tứ Đại sát thủ’ nổi tiếng trong Khoa đấy.” Hành lý giục cô đi học bài.

“Ừ.” Gửi thêm một hình mặt ủ mày ê, bài môn chuyên ngành này thật đáng ghét!

Chủ Nhật ư, ngày mai cũng là thứ Sáu rồi. Đúng là xui xẻo mà, sắp nghỉ rồi mà hầu bao của cô lại bị rút đến cạn kiệt.

Con người mà, lúc nhàn rồi thì nhàn rồi vô cùng, còn một khi có chuyện ví như hẹn hò mời mọc thì lại từ khắp tới tìm tới, hành trình Chủ Nhật mới vừa thiết lập xong, ngay lập tức lại có người đến tìm cô nữa.

Ông Tiểu gửi tin nhắn nói Chủ nhật cùng ăn cơm, nam tử hán vẫn muốn gặp cô một chút.

“Muốn gặp là gặp sao? Phí lên sàn diễn trả bao nhiêu?” Thành Hạ trả lời lại.

Điện thoại của Tiểu Thanh liền gọi tới: “Thế cậu muốn bao nhiêu?”

“Bao nhiêu cũng không được, ‘bản cô nương’ cuối tuần này có hẹn rồi, rất bận rộn.” Thành Hạ nói.

“Hẹn ai vậy?” Tiểu Thanh hỏi.

“Căn cứ vào điều khoản giữ bí mật, không thể tiết lộ.” Thành Hạ nói, vừa định nói để cho cậu ta tìm Phương Ngu đi, nhưng nghĩ lại, không hay, nên thôi.

“Không phải hai ngày cậu đều có việc chứ? Chiều hoặc tối đều được mà?” Tiểu Thanh hỏi.

“Này, nói rõ trước, đừng hy vọng tớ bỏ một đồng, tiền xe cũng đừng mơ!” Thành Hạ nói.

“Dài dòng cái gì, nhanh lên một chút, lúc nào thì được?” Tiểu Thanh hỏi.

Thành Hạ bảo cậu ta chờ cô xác nhận với thư ký đã, Tiểu Thanh cười cúp điện thoại.

Gọi chim cánh cụt nhỏ “Hành lý”, nhưng đáng tiếc, số điện thoại của anh lại không có. Cũng may, trong điện thoại của cô lại có số điện thoại của “Sao Mộc”.

Gửi tin nhắn “Sao Mộc, em hỏi một chút, Chủ nhật khi nào?”

Trong chốc lát tin nhắn được gửi lại: “Tối thứ bảy đi, ban ngày anh có việc, đến lúc đó anh sẽ liên lạc lại em.”

“OK!” Thành Hạ gửi tin nhắn lại, sau đó hẹn Tiểu Thanh chiều chủ nhật, bởi vì ban ngày quá nóng cô không muốn đi đâu.

“Ồ, quả thật là cậu rất bận nhi!” Tiểu Thanh nhắn lại, rất vẻ coi thường.

“Cũng không bận lắm, so với Đại biểu Quốc hội còn thua xa.” Thành Hạ nhắn lại.

Sáng Thứ Bảy muốn ngủ bù, nhưng nghĩ tới ánh mắt sắc bén dưới cặp mắt kính của thầy Trịnh thì Thành Hạ vẫn bật dậy chuẩn bị đi thư viện đọc sách.

Đến ba giờ chiều Thành Hạ đang chống cằm say sưa đọc sách thì điện thoại trong túi rung lên hai chữ “Sao Mộc” thật to.

Thời gian hẹn là năm giờ rưỡi ở công trường, không tệ, Giang Nam Đồng - Sao Mộc so với Tiểu Thanh kia nhân từ hơn nhiều, không ‘mạnh tay’ với cô, nhưng nếu ăn uống xung quanh trường thì 150 nghìn có vẻ thiếu.

Năm giờ hai mươi lăm phút Thành Hạ đi ra cổng trường, ánh trời chiều lúc này vẫn rọi đến chói mắt, nhất là ánh mặt trời phản chiếu từ dãy núi phía trước.

Năm giờ 28 phút, một chiếc Buick dừng ở trước mặt cô, Thành Hạ tránh sang một bên, trong lòng còn buồn bực, cô đã đứng ở lối dành cho người đi bộ rồi mà sao còn có người còn cản đường chứ?

Cửa xe mở, Giang Nam Đồng xuống xe: “Chờ lâu rồi sao?”

Nhìn đồng hồ: “Không có, mới ba phút thôi.”

Trong lòng thầm suy nghĩ, bây giờ Trợ giảng Đại học cũng đi Buick rồi, đúng là cô quá tụt hậu, cô cho là Giảng viên đại học đều đi xe đạp chứ.

Lên xe đi rồi, Thành Hạ nhìn hồi lâu nhưng vẫn hỏi: “Sao Mộc, xe này là của anh à?”

Giang Nam Đồng cười: “Tại sao lại hỏi thế?”

“Em cho là giảng viên đại học đều rất nghèo khó, đều đi xe đạp chứ.” Thành Hạ nói.

“Ừ, thực tế là, xe này quả thật không phải của anh, của thầy Đới, ông ấy đi tiếp khách không lái được xe, một lát anh sẽ đi đón ông ấy.” Giang Nam Đồng nói.

“Viện trưởng Đới à? Quan hệ thầy trò nhà anh khá tốt nhỉ!” Thành Hạ nói.

“Muốn ăn gì?” Giang Nam Đồng hỏi, đối với quan hệ với Viện trưởng, anh không có hứng thú gì.

“Muốn ăn gì à... em nói thật, em mang hết tiền theo, tất cả có 1.507.000 thôi, trong đó có 900 nghìn là tiền ăn đến ngày phải nộp, nói cách khác...” Thành Hạ còn chưa nói xong đã bị cắt ngang.

“Cuộc sống hàng ngày sao lại thảm như vậy? Nếu không, như vậy đi, bữa này anh mời em, chờ tới học kỳ sau có tiền em lại mời anh.” Giang Nam Đồng nói.

“Dự định 150 nghìn vẫn phải có.” Thành Hạ nói.

“Ngộ nhớ 150 nghìn không đủ thì sao?” Giọng Giang Nam Đồng mang theo nụ cười.

“Vậy thì đến chỗ 150 nghìn đủ đi.” Thành Hạ nói.

“Nếu không, như vậy đi, dù sao một lát nữa anh cũng đi đón ông chủ Đới, hay là chúng ta...”

“Lấy về!” Thành Hạ nói.

Giang Nam Đồng nghiêng đầu nhìn cô, gật đầu thật sâu tỏ vẻ đồng ý: “Anh cũng cảm thấy phương pháp này tốt, chỉ là, dùng đồ ăn dư mời có phải có chút không thành ý hay không?”

“Ha ha, nói đùa thôi, hay là chúng ta đi ăn đồ ăn nhanh? Đây coi như là ăn đồ ngoại, quan trọng là chi phí khá ổn.” Thành Hạ nói, ăn không no thì lúc về mua thêm hai cái bánh bao ăn.

“Được!” Giang Nam Đồng gật đầu.

KFC ở thành phố S có rất nhiều, lái xe đi không bao xa liền nhìn thấy một tiệm, Giang Nam Đồng đi đậu xe, Thành Hạ chạy vào chọn đồ ăn, hai phần đồ ăn, suy nghĩ một chút lại muốn thêm một cái Hamburger, cô có thể ăn hai cái, Giang Nam Đồng là người đàn ông to cao như vậy đương nhiên cũng phải thế.

Tìm được chỗ ngồi, đợi một lát Giang Nam Đồng mới tới, nhìn đồ ăn bày trên bàn còn khen ngợi: “Ngửi rất thơm, vừa đúng lúc đói bụng.”

“Thầy Giang kính mến, anh cũng đừng mỉa mai em chứ.” Thành Hạ nói.

“Không có, không có thật mà.” Giang Nam Đồng đi rửa tay quay lại: “Thật ra thì anh rất thích ăn món này, chẳng qua anh thấy đều là giới trẻ nên cũng hơi ngại.”

“Thầy Giang anh mới chỉ 26 xuân xanh thôi, nếu ấn định là 40 tuổi mới có thể ổn định sự nghiệp thì tính toán xem, hiện tại anh cũng tương đương với mới lên lớp 10 PTTH mà thôi.” Thành Hạ nói.

“Vậy không phải em vẫn còn đi mẫu giáo sao?” Giang Nam Đồng nói.

“Không phải vậy, anh chưa từng nghe qua ‘traí 30 tuổi đang xuân, gái 30 tuổi đã toan về già’ sao? Như vậy đổi lại, so với anh, em còn lớn hơn đấy.” Thành Hạ giơ Hamburger lên, nói.

“À? Thật sao! Thành Hạ, vậy sau này em đừng gọi ‘thầy’ hay ‘Học trưởng’ nữa, em lớn hơn anh mà, thật xin lỗi, về sau gọi tên thôi.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ bị Hamburger làm ghen: “Đùa sao, thỉnh thoảng, ‘tôn sư trọng đạo’ vẫn phải gọi là...”

“Chuyện này à, giảng viên cũng chỉ là giải thích nghi vấn mà thôi. Anh một bài cũng chưa giảng, mặt khác, việc trợ giảng này không phải việc chính của anh, cũng chỉ là tạm thời thay thế người khác, cho nên, chưa được gọi là thầy!” Giang Nam Đồng nói.

“Tiến sĩ Giang, miệng anh thật dẻo!” Thành Hạ nói.

“Ôi, cách gọi ‘Tiến sĩ’ này thực sự như kẻ lừa đảo trong chương trình ‘Chuyện đêm khuya’ vậy.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ bị sặc cola: “Sẽ không, anh trai, dung mạo anh đặc biệt chính nhân quân tử, tuyệt đối không giống như cái nghề của người trong chương trình đó đâu.”

“Anh trai à? Ừ, cách gọi này không tệ, gọi là anh Giang hay là anh trai Giang đây?” Giang Nam Đồng hỏi.

Anh trai Giang? Mồ hôi đổ như thác!

“Sao Mộc!” Thành Hạ nói, đầu tiên sĩ quả nhiên có sự khác biệt với khoa chính quy nhỏ như cô đây thật.

“Trái Đất!” Giang Nam Đồng cười với cô: “Đồng chí, thì ra vẫn là ám hiệu quy củ như ban đầu kia.”

“Đồng chí, anh là người tổ chức cử tới để làm phong phú thêm đời sống sinh hoạt của bọn em hả?” Thành Hạ cười hỏi, sửa lại, trước kia thấy Giang Nam Đồng có vẻ lịch sự quân tử, bây giờ nhìn lại giống như không hẳn vậy.

“Nếu như em không để ý, có thể coi anh là ‘đồ trang sức’ trong cuộc sống, đồ trang sức, làm cho cuộc sống càng tươi đẹp hơn!” Giang Nam Đồng nghiêm trang nói.

“Sao Mộc, anh thật tài đấy.” Thành Hạ nói.

“A, thật sao? Anh cũng cảm thấy như vậy.” Giang Nam Đồng.

“Có thể khiêm tốn chút không?” Thành Hạ vô cùng thành khẩn.

Giang Nam Đồng giương mắt nhìn cô rồi lại cầm lên chiếc Hamburger thứ hai cắn một cái: “Anh muốn khiêm tốn, nhất định em lại cảm thấy là anh giả bộ.”

“Ôi, có vẻ như cũng có chút đạo lý nhỉ.”

Thành Hạ hôm nay ăn rất chậm, nhai kỹ thì no lâu, nhưng khi nhìn thấy Giang Nam Đồng chỉ vài miếng đã giải quyết xong chiếc Hamburger thứ hai thì cô âm thầm nuốt nước miếng, nếu như lần trước cô không đi chơi chuyên đó thì bây giờ cô có thể ăn ba cái Hamburger.

“Giống như em ăn chưa no vậy, Trái Đất.” Giang Nam Đồng nói.

“A, gần đây em giảm cân.” Thành Hạ nói, lát về mua hai chiếc bánh bao to, uống nước lọc là xong.

“Ôi, phái nữ gần đây cũng đua nhau giảm cân nhỉ.” Giang Nam Đồng nói.

Cũng không phải là cô vui lòng giảm cân, mà là sợ cái ví của mình cạn kiệt thì khó khăn mà thôi.

Chương 20

Ⓣây cửa ra ngoài, Thành Hạ vẫn còn chút lưu luyến mùi vị của KFC - dĩ nhiên, đây thuần túy chỉ là sự lưu luyến của người chưa ăn no đối với mùi đồ ăn mà thôi. Vừa ra cửa, điện thoại Giang Nam Đồng kêu lên, anh nhìn điện thoại một cái liền nói “Hiệu trưởng Đới, nhất định là kêu đi đón rồi.”

“Ah, vậy anh đi đi, em tự bắt xe về trường là được.” Thành Hạ không để bụng, vừa vặn là bên cạnh điểm xuống xe buýt có tiệm gói chua cay và chè lạnh.

“Như vậy sao được, em mời anh ăn, ăn xong rồi anh lại bỏ mặc em một mình không để ý à, yên tâm đi, hiệu trưởng Đới rất bình dị gần gũi.” Giang Nam Đồng nói.

Được rồi, Thành Hạ thừa nhận cô có lòng riêng, Lâm Lâm vẫn thường khen ngợi Đới Dịch Quang là người đàn ông có sức quyến rũ, cơ bản là Thần Long thấy đầu mà không thấy đuôi, cho nên họ học đại học sắp được nửa thời gian rồi mà mới gặp qua ông ấy một lần, đó là ở lễ khai giảng ngày mới nhập học ông xuất hiện với thân phận là trợ lý của Hiệu trưởng, thoáng nhìn từ xa, ông đứng trên bục với trang phục vest cùng áo sơ mi trắng, thất cả vạt - không có một chút xấu xí nào.

“Có thể nhờ Hiệu trưởng Đới ký tên không?” Thành Hạ cười hỏi.

“Chuyện này...” Giang Nam Đồng vừa mở cửa xe cho cô, vừa nói: “Nếu em mời anh ăn cơm nữa anh sẽ cân nhắc giúp em.”

“Anh có cân thích ăn như vậy không?” Thành Hạ bĩu môi. Thôi, sau này để Lâm Lâm tự mình nhờ Hiệu trưởng ký tên đi, vì chữ ký mà liên lụy đến tiền thì thật là đau lòng, để ăn thì hơn đấy.

Khởi động xe, Giang Nam Đồng cười: “Ăn đi, anh cũng không cần giảm cân đâu.”

Để hai hộp nhỏ màu tím nhạt lên mặt bàn trên xe, cô nhận ra được đó là màu sắc của cửa hàng Liên Hồng nổi tiếng ở thành phố S, từng cái bánh ngọt trước mặt nhanh chóng tỏa mùi sữa, mùi chocolate - quá hạn mấy ngày cũng được.

“Quên, mới vừa rồi thấy có cửa hàng bánh ngọt bên cạnh KFC, hình như nữ sinh bọn em cũng thích ăn, không biết em thích ăn vị gì nên mua đại hai loại, em ăn thử một chút đi.” Xe đã vững vàng bon bon trên đường.

“Sao Mộc, anh sợ ăn không no nên để cho mình đường lui à?” Thành Hạ hỏi.

“Đúng vậy, gấp gấp nên quên giấu đi. Em được lời rồi, ăn thử xem có ngon không?” Giang Nam Đồng đưa tay phải ra cầm cái bánh ngọt để lên đùi cô: “Vừa nhìn chính là chưa ăn no, một chiếc Hamburger nhỏ so với thịt nướng mùa đông năm ngoái thì ít hơn nhiều. Đi ăn với anh đừng khách sáo, cũng không phải anh không biết sức ăn của Trái Đất em đâu, ăn đi.”

Cầm bánh ngọt, Thành Hạ suy nghĩ đấu tranh: “Em cảm thấy anh có âm mưu.”

“Nói thử xem?” Giang Nam Đồng liếc nhìn cô một cái, vẫn hơi cười.

“Anh muốn dùng hai cái bánh ngọt để đổi lại một bữa cơm em mời!” Thành Hạ nói.

Giang Nam Đồng không lên tiếng.

“Hai bữa?” Thành Hạ cao giọng.

“Được, cứ quyết định như vậy đi!” Giang Nam Đồng cười: “Đây là chính em nói nha, anh chưa nói gì đâu.”

“Anh quá gian trá!” Thành Hạ cầm chiếc bánh ngọt nhỏ, tay run run: “Tuồng là lấy lại được 3 - 5 đầu, cuộc sống sẽ tốt hơn một chút, ai ngờ gặp phải ông thầy gian trá như vậy, số mình sao mà khổ thế.”

“Thay vì than trời khóc đất, thì nên nghĩ biện pháp để vượt qua cửa ải khó khăn này!” Giang Nam Đồng nói, lại thể hiện bộ dáng làm gương cho người khác.

Thành Hạ nhìn chằm chằm hai hộp bánh ngọt, muốn ăn, vẻ luyến tiếc, cô chỉ ăn vài miếng là hết nhưng đổi lại là một bữa cơm đầy.

Nghiêng đầu ngấm gò má Giang Nam Đồng, Lâm Lâm nói trong ngoài khoa, nhiều cô gái mới lớn đều chọn trúng ‘gốc cây trưởng thành’ ngành kiến trúc này, mấy cô gái đó rất hi vọng có được cơ hội đi ăn tối chung với Giang Nam Đồng, như vậy...

Wow, hai chiếc bánh ngọt này quá đáng giá rồi!

Im lặng một lúc, Thành Hạ nhếch miệng cười, càng cười càng làm cho Giang Nam Đồng ‘rợn tóc gáy’.

“Sao Mộc, anh có bạn gái chưa?” Thành Hạ giương mắt nhìn.

“Tạm thời không có, em có đề nghị gì không?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Anh thích kiểu người thế nào?” Thành Hạ hỏi, ra dáng bà mai.

“Có mắt duyên.” Giang Nam Đồng nói.

“Diễn viên hả? Thế này, diễn viên tạm thời được không? Diễn viên chuyên nghiệp rất khó tìm.” Thành Hạ than thở.

Giang Nam Đồng liếc nhìn cô một cái: “Không phải em chính là diễn viên tạm thời sao?” Kìm nén cười trong lòng, hài hước quả nhiên có lúc rất thú vị.

“Anh đã từng thấy bà mai tự giới thiệu mình à?” Thành Hạ nói. Người này yêu cầu quá cao, trước tiên cô căn cứ theo tiêu chuẩn diễn viên mang hai chiếc bánh ngọt này ra ngoài bán đi.

“Em chưa nghe nói là, ‘những gì nhìn thấy cũng chưa chắc là những gì nhìn thấy’ sao.” Giang Nam Đồng lắc đầu một cái: “Các cô gái thời nay cũng không biết nghĩ cái gì, người ta mời cô ấy ăn hai cái bánh ngọt cô ấy cũng có thể nghĩ đến những chuyện không đâu.”

“Không phải hai bữa ăn sao?” Thành Hạ hỏi.

“A, đây là em nói nha, anh chưa nói gì mà, đúng không?” Giang Nam Đồng nói.

Sao cô cứ cảm thấy như mình bị lừa vậy chứ.

“Nói đúng ra là em có thể hưởng thụ hai chiếc bánh ngọt này mà không cần có bất kỳ trách nhiệm đối với pháp luật, nhân đạo, xã hội công cộng phải không?” Thành Hạ hỏi, có thể phải hỏi cho rõ ràng, giờ cô mới phát hiện Giang Nam Đồng tâm địa xấu xa.

“Muốn trách nhiệm xã hội công cộng à, vẫn phải xử lý chuyện sau đó đi, hộp giấy này tối thiểu cũng phải ném chứ?” Giang Nam Đồng nói.

“Cái này không thành vấn đề.” Thành Hạ vừa bùi ngùi vừa mở hộp bánh ngọt bên cạnh: “Em dễ dàng sao, ăn miếng bánh ngọt mà bắt ồng ‘chín công mười tám quẹo’ đấy.”

“Cho nên, chuyện này giáo dục chúng ta, cơm không phải ăn chùa.” Giang Nam Đồng cười nói.

“Không phải ăn chùa, là dùng trí.” Thành Hạ nuốt bánh ngọt, mùi sữa ngọt ngào, ăn ngon.

Vừa giải quyết xong một cái, rồi bóp dẹp hộp bánh ngọt xong đã thấy ở phía trước có một Nhà hàng lớn nguy nga lộng lẫy, ở trước cửa có một người đang đứng chờ xe, Giang Nam Đồng lái xe tới, dừng lại, Thành Hạ biết đây là Hiệu trưởng Đới trong truyền thuyết xuất hiện, cũng vội đi theo xuống xe, vừa nghĩ lại thấy không đúng, cô là thân phận gì đây.

Tạm thời coi như Hiệu trưởng Đới là thầy của thầy cô đi, đó chính là sư tổ của cô.

Len lén quét mắt một vòng, dáng của Hiệu trưởng Đới đúng là có tròn có méo, tinh thần thì phấn chấn, vẻ mặt thì hồng hào, điển hình của mẫu người làm khoa học trẻ.

“Cô gái này là?” Cuối cùng, Hiệu trưởng Đới cũng chú ý tới cái con tôm nhỏ là cô này rồi.

“Chào Hiệu trưởng ạ!” Thành Hạ vội chào hỏi, cô nghĩ tới nghĩ lui, không nên gọi “thầy của thầy” rồi, thứ nhất Đới Dịch Quang nhìn cũng không quá trẻ, nhiều lắm là 35, thứ hai là sẽ bị nghi ngờ cố ý nịnh hót làm thân.

“A. Xin chào, cô bé tên gì vậy?” Đới Dịch Quang giọng trầm ấm, không có cảm giác xa cách. Làm cô chợt có loại cảm giác vinh hạnh được gặp mặt người lãnh đạo quốc gia thân thiết vậy.

“Thành Hạ ạ.”

“Ồ, tên thật không tặc, cô bé là bạn của Nam Đồng hả?” Đới Dịch Quang tự mình mở cửa ngồi ghế sau, còn lại hai người cũng trở về vị trí cũ của mình.

Thành Hạ nhìn về phía Giang Nam Đồng, đây được coi là bạn bè sao?

“Đương nhiên là bạn rồi, mới vừa rồi Tiểu Hạ mời em ăn cơm đấy.” Giang Nam Đồng nói.

“Tôi đã nói, người trẻ tuổi phải kết giao nhiều bạn vào, cậu thấy không, vừa có bạn đã có người mời ăn cơm rồi, thật tốt, đúng không Tiểu Hạ?” Đới Dịch Quang hỏi.

Thì ra những người này thật là thần thánh, là thần bởi vì bạn cách anh ta quá xa, một khi gần bạn sẽ phát hiện anh ta lưu loát cỡ nào, từ một nơi thần thánh nào đó nhảy xuống.

“Tiểu Hạ mời em ăn hai lần rồi, năm ngoái tới thành phố H cô ấy mời em ăn thịt nướng, lần này mời em ăn đồ ăn tây, em còn chưa mời lại lần nào đấy.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ quần trí, thịt nướng là miễn phí, còn bữa ăn tây - trừ KFC, MacDonald ra thì còn có đồ ăn tây nào giá rẻ như vậy nữa sao?

“Cậu không đúng rồi, sao lại để phái nữ mời ăn cơm vậy? Về sau khó nói, nếu là phái nữ mời thì thỉnh thoảng cậu cũng nên mời lại mới thể hiện một hai phần tấm lòng chứ, nếu không về sau ai còn mời nữa? Bình thường tôi dạy cậu thế nào?” Đới Dịch Quang nói.

Thành Hạ len lén nhéo chân mình, không phải nghe nhầm chứ, thật sự là thần thánh ở đâu nhập vào Đới Dịch Quang đọc diễn văn.

“Vâng, thầy dạy bảo em xin ghi nhớ ạ.” Nói xong nghiêng đầu nhìn Thành Hạ: “Tiểu Hạ, mấy ngày nữa anh mời em ăn cơm, đây chính là ý của Hiệu trưởng Đới, em đừng từ chối.”

Thành Hạ gật đầu một cái, cuối cùng cô cũng biết vì sao Giang Nam Đồng như vậy, đều học của Đới Dịch Quang cả. Quả nhiên, thầy giỏi sẽ đào tạo ra trò giỏi!

Xe qua lại trên đường hơi lộn xộn, nhìn thấy cổng trường gần ngay trước mặt nhưng xe lại chạy vào một cái qua, rồi quẹo vào khu gia đình của Trường Đại học T cách đó hai con hẻm, dừng xe xong đưa chìa khóa cho Đới Dịch Quang, trong tay còn giơ lên hộp bánh ngọt, Giang Nam Đồng kéo Thành Hạ đi với vẻ hài lòng.

“Hiệu trưởng Đới rất hay nói đùa.” Giang Nam Đồng nói.

Đã nhìn ra, đây không phải là loại người thích nói đùa.

“‘Cao nhân’ đều như vậy, hiểu mà.” Thành Hạ nói.

“Mau ăn bánh ngọt đi, lót dạ.” Giang Nam Đồng đưa bánh ngọt để vào trong tay cô.

“Không thích ăn nữa rồi.” Thành Hạ nói.

“Nếu ngại thì lại mời anh ăn cơm là được.” Giang Nam Đồng nói.

Cái gì? Cô nhìn anh: “Không thể nào chứ? Em đã mời anh ăn hai lần rồi? Gì vậy, anh là kẻ bịp bợm chuyên lừa dối người khác sao?”

“Những người khác thì không lừa dối, lại nói, em đừng thấy vừa nãy Hiệu trưởng Đới nói anh mời em, nhưng thật ra thì ý chính xác của ông ấy là nếu cuối cùng có người tình nguyện làm chủ mời thì đương nhiên là phải làm chủ đến cuối! Anh làm việc cùng ông ấy nhiều năm rồi còn có thể không biết ý của ông ấy sao?” Giang Nam Đồng nói.

“Anh xác định ông ấy đúng là thầy của anh chứ?” Thành Hạ hỏi.

“Phát biểu chính thức với bên ngoài anh đều nói như vậy.” Giang Nam Đồng nói.

“Anh xác định anh là học trò của ông ấy chứ?” Thành Hạ hỏi.

“Chuyện này, giống như Trái Đất quay quanh Mặt Trời, sự thật sò sò vậy.” Giang Nam Đồng nói.

“Hai người đúng là thầy trò một cặp trời sinh!” Thành Hạ nói. Có điều, cô rất hâm mộ quan hệ thầy - trò hòa hợp như vậy, cảm giác rất ấm áp.

“Ha ha, tương lai nếu em thi nghiên cứu sinh, không chừng anh có thể hướng dẫn nghiên cứu sinh, đến lúc đó em làm học trò của anh, chúng ta cũng là một đôi trời sinh vậy.” Giang Nam Đồng nói.

“Tránh làm gương cho đời sau, em nào dám trà trộn vào quan hệ thầy trò nhà anh! Vả lại, em không thi nghiên cứu sinh, em mới không cần nghiên cứu kiến trúc hiện tại, em muốn kiến thiết kiến trúc cho tương lai.” Thành Hạ nói.

“Vũ Trụ nhỏ bùng nổ!” Giang Nam Đồng cười nói.

Trên đường về trường, hai người tranh luận sâu về vấn đề kiến thiết kiến trúc, cũng chẳng đi tới quan điểm chung nào.